

[Statsministeren]

vi alle ved, er en ministers opgave ikke i den forstand at dømme.

Dagspressen har, som også hr. Jens Møller ved, selv oprettet et organ, der kaldes Dansk Pressenævn, og som har til opgave at påse, at reglerne om god presseskik overholdes. Pressenævnet træder i funktion, når den krænkede selv indgiver klage, og i sager af væsentlig betydning kan det også tage en sag op, hvis andre indgiver klage. Men jeg mener altså ikke, at statsmagten eller personer, der på en eller anden måde repræsenterer statsmagten, bør rejse en sag i den anledning. Det er et spørgsmål, hvor man må henvise folk til selv at rejse sagerne og i øvrigt opfordre pressen til at være redelig i sin gengivelse af sager som den angående bombemanden. Jeg synes personlig, det er overskredet af Ekstra Bladet, men jeg mener ikke, at jeg som statsminister og pressens minister bør foretage mig noget specielt.

Jens Møller (KrF):

Jeg takker statsministeren for hans svar og er glad for, at statsministeren er enig med mig i, at man her langt har overskredet det, man kunne kalde god presseskik. Jeg er ligesom statsministeren meget ivrig efter, at vi skal sikre ytringsfriheden i dette land; det er særdeles vigtigt for ethvert demokrati at have ytringsfrihed. Men ytringsfriheden kan undermineres på flere måder, dels fra statsmagtens side, dels gennem misbrug af den fra de mennesker, der bruger den offentligt i pressen. Det mener jeg er sket her. Når ytringsfriheden er så vigtig, er det bl. a., fordi pressen ofte har været med til at afsløre ting, der ikke var, som de skulle være, men sådanne hensyn har ikke været med her: det, at man bragte disse billeder og denne adresse, har intet som helst med sagens opklaring at gøre. Det kan ikke betegnes som andet end noget, man sætter i for at pirre nysgerrigheden, for at forarge, for at få oplaget op. Og dermed mener jeg at man meget groft har overtrådt presseetiske regler.

Det hjælper ikke at henvise til pressenævnet, for det er jo ikke alle blade, der er medlemmer af dette nævn, og det er vel heller ikke alle, der retter sig efter dets kendelser. I hvert fald er netop det blad, vi omtaler her i dag, ikke medlem af pressenævnet.

Det er nok rigtigt, at det er den krænkede selv, der bør rejse sagen, men når det ikke sker, er det vel ofte, fordi man er klar over, at selv om vedkommende blad skulle blive dømt, er den straf, der bliver idømt, af så ringe en karakter, at det ikke betyder noget væsentligt for bladet. Vi ved, at det gerne er i størrelsesordenen en halv snes tusinde kroner; hvad betyder det i et sådant foretagende?

Når jeg derfor spurgte statsministeren, om han agtede at foretage sig noget i anledning af dette, drejede det sig ikke så meget om dette specielle tilfælde som om, hvorvidt statsministeren ville tage lovgivningen om disse ting op, så at vi kunne få en stramning, ikke generelt, ikke nogen indskrænkning af ytringsfriheden, men en større beskyttelse af den enkeltes privatliv.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Problemet i forbindelse med dette spørgsmål er jo altid, hvornår pressen overtræder, skal vi sige de rimelige grænser for ytringsfrihed, hvornår der er tale om misbrug af ytringsfriheden. Jeg kan have min vurdering og hr. Jens Møller kan have sin vurdering og andre kan have en tredje eller fjerde vurdering af, hvornår der er tale om misbrug af ytringsfriheden, hvornår der er tale om, at man bevidst søger at pirre nysgerrigheden hos læserne. Alt dette er efter min mening så ubestemmelige, så flydende begreber, at man er nødt til at være særdeles åben over for pressens muligheder for at skrive. Selv om vi altså kan have vores mening om, at nu misbruger pressen ytringsfriheden eller nu søger pressen bevidst at pirre de enkelte læsers nysgerrighed, så vil jeg alligevel sige: der er ikke grundlag for, og jeg mener ikke, netop som pressens minister, at man skal begynde at stramme lovgivningen på dette område.

Der er kun ét at gøre, og det er, at læserne reagerer sundt og fornuftigt og efterhånden venner journalister og presse til, skal vi sige at behandle tingene seriøst. Det er det, det drejer sig om, og det kan man ikke rigtig lovgive for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *socialministeren* af: